

- en tjenesteperiode, der er tilbagelagt som hjælpeansat, med en tjenesteperiode, der er tilbagelagt som midlertidigt ansat, betinget dels af, at den pågældende til institutionen indbetaler de beløb, han skulle have indbetalt til Fællesskabernes pensionsordning i henhold til vedtægtens artikel 83, stk. 2, dels af, at den pågældende til institutionen tilbagebetaler arbejdsgiverandelen af de socialbidrag, der er indbetalt til den nationale pensionsordning i medfør af artikel 70 i vilkårene for de øvrige ansatte.
2. Den pligt til at yde bistand, der er omhandlet i vedtægtens artikel 24, er en pligt, som institutionen har til at beskytte tjenestemænd mod tredjemands handlinger og ikke mod institutionens egne handlinger, idet kontrollen med disse henhører under andre vedtægtsbestemmelser.
3. Artikel 39 vedrørende udtrædelsesgodtgørelse i vilkårene for de øvrige ansatte kan ikke fortolkes således, at udtrædelsesgodtgørelse kun kan nedsættes med betalinger, ydet i medfør af artikel 42 i nævnte vilkår. Følgelig er denne bestemmelse ikke til hinder for, at den udtrædelsesgodtgørelse, der udbetales til en hjælpeansat, som er blevet midlertidigt ansat, og som forlader Fællesskabernes tjeneste i denne egenskab, nedsættes dels med de bidrag, den pågældende skulle have indbetalt til Fællesskabernes pensionsordning, såfremt han havde været ansat direkte som midlertidigt ansat, dels med de arbejdsgiverbidrag, institutionen har indbetalt til den nationale pensionsordning.

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)
30. juni 1992 *

I sag T-24/91,

Carlos Gómez González, Angeles Sierra Santisteban, Javier Mir Herrero, Spanien, og **Lidón Torella Ramos**, Belgien, forhenværende midlertidigt ansatte ved Rådet for De Europæiske Fællesskaber, ved advokaterne Georges Vandersanden og

* Processprog: fransk.

Jean-Noël Louis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciare Myson SARL, 1, rue Glesener,

sagsøger,

mod

Rådet for De Europæiske Fællesskaber ved rådgiver Moyra Sims, Den Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos direktør Xavier Herlin, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om annullation af den afgørelse, Rådet for De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »Rådet«) traf den 27. juli 1990 om, at der ved beregning af sagsøgernes udtrædelsesgodtgørelse skal fratrækkes de bidrag til Fællesskabernes pensionsordning, som de havde været pligtige at betale som midlertidigt ansatte, samt den af Rådet til den belgiske socialsikringsordning indbetalte arbejdsgiverandel,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. García-Valdecasas, og dommerne R. Schintgen og C. P. Briët,

justitssekretær: fuldmægtig B. Pastor,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 15. januar 1992,

afsagt følgende

Dom

Sagens faktiske omstændigheder

- 1 Sagsøgerne blev den 16. juni 1986 af Generalsekretariatet for Rådet ansat som hjælpeansatte for at arbejde som spansksprogede oversættere. Ansættelsen byggede på flere på hinanden følgende kontrakter, hvoraf den seneste udløb den 31. marts 1989. Derefter fik hver af sagsøgerne en kontrakt som midlertidigt ansat, der løb fra den 1. april 1989 til den 31. juli 1990. Ingen af sagsøgerne blev udnævnt til tjestemænd ved udløbet af denne kontrakt.
- 2 Ved skrivelser af 24. november 1989 til Rådets »Pensionskontor« indgav samtlige sagsøgere i enslydende vendinger følgende ansøgning: »I overensstemmelse med meddelelse til personalet nr. 210/83 anmoder jeg Dem om at anerkende min tidligere kontrakt som hjælpeansat som svarende til en kontrakt som midlertidigt ansat med henblik på erhvervelse af pensionsrettigheder, bl.a. efter kriterierne i afsnit 4 i nævnte meddelelse.«
- 3 Ved afgørelse af 27. juli 1990 imødekom direktøren for personale og administration ved Generalsekretariatet for Rådet hver enkelt sagsøgers ansøgning om ligestilling i følgende vendinger:

»Vedr.: artikel 39 i vilkårene for de øvrige ansatte

Under henvisning til Deres ansøgning om at få Deres kontrakt som hjælpeansat ligestillet med en kontrakt som midlertidigt ansat meddeles det herved, at man har besluttet at imødekomme ansøgningen, hvorfor Deres tilgodehavender vil blive beregnet fra den dato, da Deres kontrakt som hjælpeansat trådte i kraft.

Fra det nettobeløb, der skal udbetales, vil blive trukket dels de bidrag, De havde været pligtig at betale som midlertidigt ansat, dels den arbejdsgiverandel,

som er indbetalt til ONSS, dvs. henholdsvis 6,75% og 8,87% af den oppebårne grundløn.«

- 4 I medfør af denne afgørelse beregnede administrationen det beløb, der skulle udbetales til sagsøgerne i udtrædelsesgodtgørelse. Beregningsmåden blev i en skrivelse, sendt den 30. juli 1990 af ekspeditionssekretæren i Direktoratet for Personale og Administration ved Generalsekretariatet for Rådet, til lederen af Kommissionens afdeling »Pensioner og Forbindelser med Tidligere Ansatte« beskrevet på følgende måde:

»På basis af de grundlønninger (for hjælpeansatte), der faktisk er oppebåret, beregnes

- 1) det personlige bidrag, 6,75%, i overensstemmelse med artikel 41 i vilkårene for de øvrige ansatte
- 2) den arbejdsgiverandel, der er indbetalt til den nationale socialsikringsordning, i dette tilfælde 8,87%, til den belgiske socialsikring.

Disse to beløb skal fratrækkes i det nettobeløb, som skal udbetales i henhold til artikel 39 i vilkårene for de øvrige ansatte.«

- 5 I svarskrivelse af samme dato, nemlig den 30. juli 1990, bekræftede afdelingschefen disse retningslinjer, som ifølge ham inden for rammerne af fællesskabssystemet »regulerede tjenestetiden for en hjælpeansat, der var blevet midlertidigt ansat, og hvis kontrakt som midlertidigt ansat udløber«. Han tilføjede: »Den udtrædelsesgodtgørelse, der kommer til udbetaling, vil omfatte perioden som hjælpeansat, der betragtes som en periode med midlertidig ansættelse, forudsat at den pågældende

til Fællesskaberne indbetaler summen af de personlige bidrag til Fællesskaberne og arbejdsgiverens bidrag til de nationale ordninger, som vedrører denne periode som hjælpeansat«.

- 6 Som følge heraf trak administrationen fra udtrædelsesgodtgørelsen, som beløb sig til 1 283 351 BFR for Gómez González, 1 240 387 BFR for Sierra Santisteban, 1 239 542 BFR for Mir Herrero og 1 240 812 BFR for Torrella Ramos, et samlet beløb på 639 247 BFR for hver sagsøger. Disse fik restbeløbet udbetalt, dvs. 644 104 BFR for Gómez González, 601 140 BFR for Sierra Santisteban, 600 295 BFR for Mir Herrero og 601 565 BFR for Torrella Ramos.

- 7 Ved skrivelse af 3. oktober 1990 for så vidt angår sagsøgeren Gómez González, af 4. oktober 1990 for så vidt angår sagsøgeren Sierra Santisteban, af 20. september 1990 for så vidt angår sagsøgeren Mir Herrero og af 24. oktober 1990 for så vidt angår sagsøgeren Torrella Ramos, indgav sagsøgerne enslydende klager over afgørelsen af 27. juli 1990. Ifølge sagsøgerne er afgørelsen til skade for dem,

»fordi den ulovligt nedsætter (deres) udtrædelsesgodtgørelse samt andre godtgørelser og ydelser, (de mener) sig berettiget til.

Den er ulovlig, idet

- der hverken i artikel 39 i vilkårene for de øvrige ansatte eller i artikel 12 i bilag VIII til vedtægten nævnes noget om de fradrag, administrationen har til hensigt at foretage

- administrationen ikke kan tilbageholde beløb, som ikke er afsat til et bestemt formål, da den herved ville overtræde såvel princippet om god forvaltning som artikel 28, stk. 1, litra a) og b), i finansforordningen af maj 1990«.

- 8 Ved skrivelse af 18. januar 1991 blev klagerne afvist af Rådets generalsekretær i følgende vendinger:

»Muligheden for med henblik på Fællesskabernes pensionsordning at ligestille en kontrakt som hjælpeansat med en kontrakt som midlertidigt ansat, således som det sker for ansatte, der er udnævnt til tjenestemænd, kan kun overføres analogt på en midlertidigt ansat, som forlader den pågældende institution uden at være udnævnt til tjenestemand.

Man kan nemlig ikke afkræve en ansat, der ikke er udnævnt til tjenestemand, en forpligtelse til at lade institutionen indtræde i hans pensionsrettigheder for den periode, hvori han var hjælpeansat, og for hvilken institutionen har indbetalt de personlige bidrag og arbejdsgiverandelen til den nationale socialsikringsordning.

Det følger heraf, at

- institutionen ikke vil kunne kræve pensionsbidragene tilbagebetalt, således som det sker i forbindelse med tjenestemænd på grundlag af praksis ifølge de domme, Domstolen har afsagt i medfør af artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten
- den tidligere hjælpeansatte bevarer pensionsrettigheder i henhold til en national ordning, som til sin tid vil blive lagt sammen med andre rettigheder, der er erhvervet senere.«

Retsforhandlinger

- 9 Det er baggrunden for, at sagsøgerne ved stævning indleveret den 19. april 1991 til Rettens Justitskontor har anlagt denne sag om annullation af afgørelsen af 27. juli 1990.

- 10 Efter indgivelsen af svarskrift har sagsøgerne frafaldet replik, ligesom sagsøgte har frafaldet duplik.
- 11 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at opfordre parterne til at fremlægge forskellige dokumenter og indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse.
- 12 Den mundtlige forhandling fandt sted den 15. januar 1992. Parternes repræsentanter afgav mundtlige indlæg og besvarede spørgsmål fra Retten.
- 13 Ved kendelse af 7. februar 1992 genåbnede Retten den mundtlige forhandling og opfordrede parterne til at udtale sig om betydningen af den belgiske lov af 21. maj 1991, hvorved der etableredes visse forbindelser mellem belgiske pensionsordninger og pensionsordninger, der var indført af internationale offentligretlige institutioner.
- 14 Sagsøgte fremsatte sine bemærkninger den 27. februar 1992, og sagsøgerne fremsatte deres den 5. marts 1992.
- 15 Ved afgørelse af 23. marts 1992 erklærede formanden for Fjerde Afdeling den mundtlige forhandling for afsluttet.

- 16 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:
- Annullation af afgørelsen af 27. juli 1990 truffet af direktøren for personale og administration i Generalsekretariatet for Rådet.
  - Rådet tilpligtes at betale sagsøgerne de uretmæssigt indeholdte beløb med tillæg af rente 8% p.a. fra den 27. oktober 1990.
  - Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 17 Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:
- Frifindelse.
  - Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Realiteten

- 18 Først bemærkes, at meddelelse til personalet nr. 210/83 af 29. november 1983 fra Generalsekretariatet for Rådet (herefter benævnt »meddelelse til personalet nr. 210/83«), som vedrører »Pensionsret for tjenestemænd, der har haft kontrakt som hjælpeansatte inden deres udnævnelse til midlertidigt ansatte eller til tjenestemænd«, fastsætter følgende:

»1. Som følge af Domstolens seneste retspraksis vedrørende kontrakter som midlertidigt ansatte og hjælpeansatte har administrationen undersøgt mulighederne for at anerkende visse (tidligere) kontrakter som hjælpeansatte som svarende til en

kontrakt som midlertidigt ansat (Domstolens dom af 23.2.1983, forenede sager 225/81 og 242/81, Toledano Laredo m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 347). Der vil herved, med henblik på opnåelse af pensionsrettigheder, skabes ligestilling mellem tjenesteperioden som hjælpeansat i Fællesskabernes institutioner og en tilsvarende tjenesteperiode som midlertidigt ansat.

I konklusionen i nævnte dom fastslår Domstolen, at en hjælpeansats kontrakt kan anerkendes som svarende til en midlertidigt ansats kontrakt på to betingelser: At det i første række godtgøres, at der på institutionens stillingsfortegnelse var ledige stillinger, der svarede til de udførte funktioner, og endvidere, at de udførte funktioner som hjælpeansat ikke var af forbigående karakter, eller sagt på en anden måde, at der var tale om varige opgaver i Fællesskabernes offentlige tjeneste.

2. Der skal her gøres opmærksom på, at pensionsrettigheder opnås på følgende måde:

- For så vidt angår hjælpeansatte, ved tilslutning til en lovpligtig socialsikringsordning fortrinsvis i det land, hvor den hjælpeansatte sidst var forsikret, eller i hjemlandet (jf. artikel 70, stk. 1, i vilkårene for de øvrige ansatte).
- For så vidt angår midlertidigt ansatte, der senere udnævnes til tjenestemænd i Fællesskaberne, ved, at den periode, den midlertidigt ansatte har tilbagelagt ved Fællesskaberne, tages i betragtning ved beregning af pensionsgivende tjenestear i henhold til bilag VIII til vedtægten (jf. artikel 40, stk. 2, i vilkårene for de øvrige ansatte).

3. Det fremgår af det foregående, at tjenestemanden, hvis den tjenesteperiode, der er tilbagelagt som hjælpeansat, eventuelt sidestilles med en tilsvarende tjenesteperiode tilbagelagt som midlertidigt ansat, må forpligte sig til til Fællesskaberne at betale det i artikel 41 i vilkårene for de øvrige ansatte omhandlede bidrag, beregnet af den grundløn, der svarer til indplaceringen som hjælpeansat.

For at undgå sammenlægning af fællesskabspension og national pension i den periode, hvor tjenestemanden har været hjælpeansat, opfordres denne til at rette henvendelse til den nationale ordning om tilbagebetaling af indbetalte bidrag for den pågældende tjenesteperiode, eller hvis vedkommende allerede modtager pension fra denne ordning, om, at denne ophører med at udbetale den del, som står i forbindelse med denne periode, og i stedet udbetaler ham den aktuariemæssige modværdi af de i denne forbindelse opnåede rettigheder.«

- 19 Herefter må der skelnes mellem pensionsordningen for hjælpeansatte og pensionsordningen for midlertidigt ansatte.
- 20 I artikel 70, stk. 1, i afsnit III, »Hjælpeansatte«, i vilkårene for de øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vilkårene«) hedder det:

»Med henblik på risikodækning i forbindelse med sygdom, ulykke, invaliditet og død og for at gøre det muligt for den pågældende at sikre sig en aldersforsørgelse tilsluttes den hjælpeansatte en lovpligtig socialsikringsordning fortrinsvis i det land, hvor han sidst var forsikret, eller i hjemlandet.

Institutionen udreder de arbejdsgiverbidrag, der er fastsat i gældende lovgivning, når en hjælpeansat obligatorisk tilsluttes en sådan socialsikringsordning, eller to tredjedele af en hjælpeansats bidrag, når denne frivilligt fortsætter med at være tilsluttet den nationale socialsikringsordning, som han havde, før han tiltrådte tjenesten ved Fællesskaberne, eller når han frivilligt tilslutter sig en national socialsikringsordning.«

I praksis indeholdes den hjælpeansattes personlige bidrag til den nationale pensionsordning i hans grundløn, mens institutionen indbetaler de obligatoriske arbejdsgiverbidrag til den nationale ordning. På denne måde opnår den hjælpeansatte pensionsrettigheder i den nationale ordning, som kan sammenlægges med andre rettigheder, der opnås senere.

- 21 I medfør af vilkårenes artikel 41 i afsnit II, »Midlertidigt ansatte«, er den midlertidigt ansatte derimod underkastet Fællesskabernes pensionsordning. I artiklen hedder det: »For så vidt angår finansieringen af den socialsikringsordning i henhold til afdeling B og C ovenfor finder bestemmelserne i artikel 83 i vedtægten samt artikel 36 og 38 i bilag VIII dertil tilsvarende anvendelse.«

Det skal bemærkes, at i henhold til artikel 83, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«) var bidraget fra tjenestemanden — som den midlertidigt ansatte ligestilles med i denne forbindelse — på det pågældende tidspunkt fastsat til 6,75% af hans grundløn.

I artikel 36 i bilag VIII til vedtægten hedder det: »Ved enhver lønudbetaling indeholdes bidraget til den i artikel 77-84 i vedtægten fastsatte pensionsordning.«

I samme bilags artikel 38 hedder det: »Bidragene, der er indeholdt i overensstemmelse med reglerne, kan ikke kræves tilbagebetalt. Bidrag, der fejlagtigt er opkrævet, giver ikke ret til pension; de tilbagebetales uden renter på tjenestemandens eller hans ydelsesberettigede pårørendes anmodning.«

- 22 I medfør af vilkårenes artikel 39 er den midlertidigt ansatte ved udtræden af tjenesten berettiget til udtrædelsesgodtgørelse, beregnet i henhold til de betingelser, der er fastsat i artikel 12 i bilag VIII til vedtægten. Denne udtrædelsesgodtgørelse ned sættes med de betalinger, der er ydet i henhold til artikel 42, dvs. de betalinger, institutionen eventuelt har foretaget på den ansattes anmodning for at stifte eller opretholde pensionsrettigheder i hans hjemland.
- 23 Til støtte for annullationspåstanden påberåber sagsøgerne sig fire anbringender, hvoraf de første to drejer sig om, at fradraget af socialbidrag i udtrædelsesgodtgørelsen ikke er i overensstemmelse med reglerne og udgør en tilsidesættelse af artikel 38 i bilag VIII til vedtægten og af ligebehandlingsprincippet; det tredje

anbringende vedrører administrationens manglende opfyldelse af omsorgspligten, og det fjerde overtrædelsen af vilkårenes artikel 39 om udtrædelsesgodtgørelse.

De første to anbringender om tilsidesættelse af artikel 38 i bilag VIII til vedtægten og af ligebehandlingsprincippet

Parternes argumenter

- 24 Sagsøgerne har fremført tre argumenter til støtte for deres første anbringende.

For det første gør de gældende, at lønmodtagerbidragene til socialsikringen, der indbetales af Rådet til den belgiske socialsikringsordning, er indeholdt i deres løn i strid med reglerne med den begrundelse, at administrationen fejlagtigt havde tillagt dem status som hjælpeansatte.

- 25 For det andet forklarer de, at arbejdsgiverbidragene til den belgiske socialsikringsordning ligeledes blev indbetalt fejlagtigt, hvilket ikke kan lægges dem til last.

- 26 For det tredje bør der, såfremt de faktisk skal betale bidraget på 6,75% til Fællesskabernes pensionsordning i medfør af vedtægtens artikel 83, stk. 2, foretages modregning med de sociale lønmodtagerbidrag, de har indbetalt til den nationale belgiske ordning. For så vidt sidstnævnte bidrag er større end bidraget til fællesskabsordningen, vil der ikke alene ikke være grund til at indeholde de 6,75%, men det vil tillige være nødvendigt at tilbagebetale dem forskellen i overensstemmelse med artikel 38 i vedtægtens bilag VIII.

- 27 Sagsøgte har bestridt relevansen af det første argument. Ifølge sagsøgte har sagsøgerne ved at acceptere de kontrakter som hjælpeansatte, som de fik tilbudt for tidsrummet 1986-1989, fortabt retten til at anfægte deres tjenesteretlige stilling.

Sagsøgte tilføjer, at i overensstemmelse med meddelelse til personalet nr. 210/83 og sagsøgernes udtrykkelige anmodninger, har ligestillingen af den tjenestetid, der er tilbagelagt som hjælpeansat, med en tilsvarende tjenestetid som midlertidigt ansat ikke andre formål end at gøre det muligt at »opnå pensionsrettigheder«. Heraf følger, at retsvirkningerne af afgørelsen af 27. juli 1990 begrænses til beregningen af pensionen, idet sagsøgerne ikke har opnået nogen ændring med tilbagevirkende gyldighed af deres tjenesteretlige stilling. Under disse omstændigheder finder bestemmelserne i artikel 38 i bilag VIII til vedtægten, som alene gælder for tjenestemænd og midlertidigt ansatte, ikke anvendelse på sagsøgerne, som fortsat er underkastet vilkårenes artikel 70, i henhold til hvilken de skulle indbetale det i den belgiske ordning fastsatte lønmodtagerbidrag for at sikre sig en alderspension.

28 Hvad angår det andet argument henviser sagsøgte til, at institutionen, ligeledes i medfør af vilkårenes artikel 70, har betalt arbejdsgiverbidragene til den belgiske socialsikringsordning. Sagsøgte gør gældende, at det — da det var umuligt for institutionen at få disse bidrag tilbage, eftersom de pågældende ikke blev udnævnt til tjenestemænd efter ligestillingen af deres kontrakt som hjælpeansatte med en kontrakt som midlertidigt ansatte, og eftersom institutionen derfor ikke har kunnet indtræde i deres rettigheder over for deres pensionskasse — ud fra en analogislutning blev besluttet at indeholde de tilsvarende beløb i udtrædelsesgodtgørelsen. På denne måde har institutionen ligeledes undgået forskelsbehandling i forhold til andre tidligere hjælpeansatte, som senere er udnævnt til tjenestemænd, og som i modsætning til sagsøgerne, ikke har bevaret deres pensionsrettigheder i henhold til den nationale ordning.

29 Hvad angår det tredje argument bestrider sagsøgte på ny, under henvisning til den ufravigelige karakter af vilkårenes artikel 70, at bidragene til den nationale ordning er indeholdt fejlagtigt. Sagsøgte henviser derefter til artikel 2 og 3 i bilag VIII til vedtægten, i henhold til hvilke alderspensionen kun afregnes under forudsætning af, at de fastsatte bidrag er indbetalt for den tjenestetid, der er tilbagelagt af den ansatte. Sagsøgte påpeger endvidere, at udtrædelsesgodtgørelsen alene er en tilbagebetaling af arbejdsgiver- og arbejdstagerbidragene til pensionsordningen, således at skyldige bidrag skal betales af modtageren af udtrædelsesgodtgørelsen. Sagsøgte tilføjer, at de øvrige tidligere hjælpeansatte, som i mellemtiden er udnævnt til tjenestemænd, i medfør af punkt 3, første afsnit, i meddelelse til personalet nr. 210/83 har måttet forpligte sig til at betale Fællesskaberne det i vilkårenes artikel 41

fastsatte bidrag. I det foreliggende tilfælde var sagsøgenes eneste grund til at lade deres kontrakt ligestille med en kontrakt som midlertidigt ansat at ville opnå et større beløb i udtrædelsesgodtgørelse (ca. 600 000 BFR i stedet for ca. 400 000 BFR). Til gengæld må de være forpligtet til at indbetale de krævede bidrag. Endelig erindrer sagsøgte om, at sagsøgerne bevarer deres pensionsrettigheder i henhold til den nationale ordning, idet bidraget på 6,75% giver dem mulighed for at opnå rettigheder i henhold til fællesskabsordningen og ikke har noget at gøre med bidraget til den nationale ordning.

- 30 Til støtte for det andet anbringende om overtrædelse af princippet om ligebehandling erklærer sagsøgerne, at som følge af administrationens fejltagelse — senere benævnt fejl — gående ud på, at den gav sagsøgerne status som hjælpeansatte, er der i deres løn blevet indeholdt to bidrag, nemlig ét til den nationale socialsikringsordning og ét til fællesskabsordningen, i modsætning til, hvad der er tilfældet for de øvrige midlertidigt ansatte, som straks er blevet optaget i fællesskabsordningen.
- 31 Sagsøgte har hertil svaret, at det generelle lighedsprincip kun finder anvendelse på personer, der befinder sig i identiske og sammenlignelige situationer, hvilket ikke er tilfældet i denne sag. For det første bestrides det, at sagsøgerne har fået status som hjælpeansatte ved en fejl, idet sagsøgerne er blevet ligestillet med midlertidigt ansatte ene og alene med henblik på beregningen af deres pensionsrettigheder. For det andet ville det, såfremt man antog, at sagsøgerne var fritaget for at bidrage til Fællesskabernes pensionsordning, indebære en omvendt forskelsbehandling af de øvrige midlertidigt ansatte, som helt efter reglerne har indbetalt deres bidrag til fællesskabsordningen. Hertil kommer, at sagsøgerne i modsætning til midlertidigt ansatte bevarer deres rettigheder i henhold til den nationale pensionsordning.

Rettens bemærkninger

- 32 Retten skal indledningsvis fastslå, at parterne, efter at være spurgt om følgerne af den belgiske lov af 21. maj 1991 om etablering af visse forbindelser mellem belgiske pensionsordninger og pensionsordninger i de internationale offentligretlige institutioner, er enige om, at loven ikke påvirkede denne tvist på nogen måde, da sagsøgerne ikke kan kræve, at der til institutionen indbetales et beløb, som repræsenterer den alderspension, der svarer til den omtvistede tjenesteperiode.

- 33 Retten henviser til, at sagsøgerne hovedsagelig gør gældende, at Rådet ved at imødekomme deres ansøgning om ligestilling »med henblik på erhvervelse af pensionsrettigheder«, med tilbagevirkende gyldighed fuldt ud har tillagt dem status som midlertidigt ansatte. De bestrider, at institutionen har ret til at give en midlertidigt ansat en blandet status for en bestemt del af hans tjenestetid. Ved ex ante at ligestille kontrakten som hjælpeansat med en kontrakt som midlertidigt ansat gav Rådet blot sagsøgernes status en anden juridisk form for at råde bod på den fejl, der var begået med hensyn til deres status i den tjenesteperiode, de havde tilbagelagt på grundlag af en kontrakt som hjælpeansat. Det påhviler således institutionen over for de kompetente belgiske socialsikringsmyndigheder at forklare den fejlagtige status, der er tildelt sagsøgerne, og kræve deres fejlagtige tilslutning ophævet, således at institutionen kan få tilbagebetalt de af den og den ansatte betalte bidrag. I givet fald er det institutionen, der skal bære følgerne af, at bidragene til den belgiske pensionsordning ikke tilbagebetales.
- 34 Det må nu i denne forbindelse konstateres, at sagsøgerne i deres brev af 24. november 1989 alene ansøgte om at få deres tidligere kontrakter som hjælpeansatte ligestillet med kontrakter som midlertidigt ansatte »med henblik på erhvervelse af pensionsrettigheder«. Rådets imødekommelse af ansøgningen skete alene med henblik på udbetalingen af den i vilkårenes artikel 39 fastsatte udtrædelsesgodtgørelse. Rent faktisk indeholder brevet af 27. juli 1990 en tydeliggørelse, idet der står: »Vedr.: vilkårenes artikel 39«. I øvrigt fastslås det udtrykkeligt i klagen over den i dette brev indeholdte afgørelse, at det kun er den »del af afgørelsen«, som vedrører indeholdelse af Fællesskabernes bidrag samt de af Rådet indbetalte arbejdsgiver- og lønmodtagerbidrag, der »kritiseres«, og som derfor omfattes af klagen.
- 35 Det må konkluderes, at klagen ej heller havde til formål at opnå en almindelig omvurdering af sagsøgernes status. Heraf følger, at afvisningen udelukkende vedrører følgerne af at lade Fællesskabernes pensionsordning træde i stedet for den belgiske pensionsordning for så vidt angår beregningen af de i vilkårenes artikel 39 omhandlede rettigheder.

- 36 Da genstanden for den for Retten indbragte sag afgrænses af genstanden for den forudgående administrative procedure, kan den i det foreliggende tilfælde ikke udvides til at omfatte det mere generelle spørgsmål om lovligheden af den status, der blev tillagt sagsøgerne.
- 37 Da Rådet imødekom sagsøgenes ansøgning om at få ligestillet den tjenesteperiode, de havde tilbagelagt som hjælpeansatte, med en tjenesteperiode tilbagelagt som midlertidigt ansatte for at få udbetalt udtrædelsesgodtgørelse, opstillede det to betingelser, nemlig for det første, at sagsøgerne skulle indbetale de bidrag, de skulle have betalt som midlertidigt ansatte, til institutionen, og for det andet, at de skulle tilbagebetale et beløb svarende til den arbejdsgiverandel, institutionen havde indbetalt til den belgiske pensionsordning. Derfor bør der tages stilling til, om det er lovligt, når ligestillingen underkastes disse to betingelser i den anfægtede afgørelse.
- 38 For så vidt angår den første betingelse, nemlig indbetalingen af bidraget til Fællesskabernes pensionsordning, skal der henvises til, at Rådet på grund af ombytningen af den belgiske pensionsordning med Fællesskabernes pensionsordning opfordrede sagsøgerne til at bringe deres forhold i orden ved til Fællesskabernes pensionsordning at indbetale det i vedtægtens artikel 83, stk. 2, omhandlede bidrag på 6,75%, som repræsenterer tjenestemænds og midlertidigt ansattes deltagelse med en tredjedel i finansieringen af Fællesskabernes pensionsordning.
- 39 Det må bemærkes, at dette beløb principielt tilbagebetales fuldt ud i overensstemmelse med artikel 12, litra b), i bilag VIII til vedtægten, samtidig med udbetalingen af den forholdsmæssige udtrædelsesgodtgørelse, der er omhandlet i samme artikels litra c). Det bemærkes ligeledes, at indbetalingen af bidraget til Fællesskabernes pensionsordning medfører en forhøjelse af den forholdsmæssige udtrædelsesgodtgørelse som følge af forlængelsen af den tjenesteperiode, der benyttes som beregningsgrundlag, idet udtrædelsesgodtgørelsen beregnes på grundlag af et beløb svarende til halvanden gang den sidste fradragspligtige månedsgrundløn pr. tjenesteår.

- 40 Sagsøgerne gør, uden at bestride deres pligt til at bidrage til Fællesskabernes pensionsordning, i det væsentlige gældende, at de har ret til at modregne de beløb, de skal betale til Fællesskabernes pensionsordning, i de lønmodtagerbidrag, de allerede har indbetalt til den belgiske pensionsordning, idet de i øvrigt gør opmærksom på, at sagsøgte bør tilbagebetale differencen mellem de socialbidrag, de faktisk har betalt som led i den belgiske pensionsordning, og de mindre omfattende socialbidrag, de skal betale på grundlag af Fællesskabernes pensionsordning.
- 41 Retten finder, at det tilgodehavende, sagsøgerne hævder at have hos sagsøgte, og hvorpå de støtter deres krav om modregning, skal forstås som en godtgørelse, der skal tjene til skadesløsholdelse for de lønmodtagerbidrag til socialsikring, de har indbetalt til den belgiske pensionsordning, og som tilfalder denne, ved at sagsøgte betaler dem et beløb svarende til disse bidrag. Men for at sagsøgerne kan kræve erstatning for den skade, de påstår at have lidt, må de godtgøre, at institutionen har begået en tjenstlig fejl, at der er tale om en bestemt og målelig skade, samt at der er en årsagsforbindelse mellem fejlen og den påberåbte skade (jf. Rettens dom af 13.12.1990, sag T-20/89, Moritz mod Kommissionen, Sml. II, s. 769, præmis 19).
- 42 I det foreliggende tilfælde er det imidlertid ikke godtgjort, at institutionen har begået en til erstatning forpligtende fejl, ved i henhold til vilkårenes artikel 70 at tilslutte sagsøgerne den nationale pensionsordning, for så vidt som de gjorde tjeneste som hjælpeansatte. Da sagsøgerne ikke over for institutionen kan påberåbe sig et bestående og forfaldent erstatningskrav i form af et tilgodehavende, kan de ikke forlange modregning af tilgodehavendet i de bidrag til Fællesskabernes pensionsordning, de i henhold til vedtægten er pligtige at betale.
- 43 Heraf følger, at sagsøgerne med urette bestrider indeholdelsen i deres udtrædelsesgodtgørelse af et beløb svarende til det, de skulle have indbetalt til Fællesskabernes pensionsordning i henhold til vedtægtens artikel 83, stk. 2. Derfor bør sagsøgernes første og andet anbringende forkastes, for så vidt som de vedrører denne del af den anfægtede afgørelse.

- 44 Med hensyn til den anden betingelse, som findes i afgørelsen, og som vedrører tilbagebetalingen til den sagsøgte institution af det arbejdsgiverbidrag, der tilfalder den belgiske pensionsordning, bemærkes, at sagsøgerne har ansøgt om ligestilling under udtrykkelig henvisning til meddelelse til personalet nr. 210/83. Men denne meddelelse, som er rettet til »tjenestemænd, der har haft kontrakt som hjælpeansatte inden deres udnævnelse til midlertidigt ansatte eller til tjenestemænd«, vedrører ikke midlertidigt ansatte, der på samme måde som sagsøgerne forlader institutionens tjeneste uden at have været udnævnt til tjenestemænd.
- 45 Det må fastslås — for det første — at sagsøgte ved at ligestille den tjenesteperiode, sagsøgerne havde tilbagelagt som hjælpeansatte, med en tjenesteperiode tilbagelagt som midlertidigt ansatte alene med henblik på beregningen af deres pensionsrettigheder har udvidet anvendelsen af meddelelse til personalet nr. 210/83 til et forhold, der ligger uden for dens anvendelsesområde.
- 46 Sagsøgte understreger i sin skrivelse af 18. januar 1991, hvorved de fire klager over afgørelsen af 27. juli 1990 afvises, at sagsøgte ud fra en analogislutning ville lade også midlertidigt ansatte, som forlader institutionens tjeneste uden at være blevet udnævnt til tjenestemænd, omfatte af den ligestilling, der er genstand for meddelelse til personalet nr. 210/83. Sagsøgte bemærker, at det ligeledes er ud fra en analogislutning, at denne ligestilling er gjort betinget af, at den midlertidigt ansatte indbetaler et beløb svarende til det arbejdsgiverbidrag, sagsøgte har indbetalt til den belgiske pensionsordning.
- 47 Det må konstateres, at institutionen i henhold til punkt 3 i meddelelse til personalet nr. 210/83 gør ligestillingen betinget af, at tjenestemanden anmoder den nationale ordning om tilbagebetaling af indbetalte bidrag for den pågældende tjenesteperiode, »for at undgå sammenlægning af fællesskabspension og national pension i den periode, hvor tjenestemanden har været hjælpeansat«. Men for så vidt angår den midlertidigt ansatte, som forlader tjenesten, findes der ingen bestemmelser, som giver ham ret til at ansøge om overførsel af de rettigheder, der er opnået under en national pensionsordning, til Fællesskabernes pensionsordning. Derfor kunne

sagsøgte ikke gøre ligestillingen betinget af, at sagsøgerne forpligtede sig til at anmode den nationale pensionsordning om tilbagebetaling af de indbetalte bidrag.

- 48 Endvidere må det fremhæves — for det andet — at sagsøgerne ikke kan udøve den ret, der ved artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten gives tjenestemænd til at foranledige indbetalt til Fællesskaberne enten den aktuarmæssige modværdi af de erhvervede pensionsrettigheder eller den fastsatte tilbagekøbsværdi, som den pensionskasse, de hørte under inden deres indtræden i Fællesskabernes tjeneste, skylder dem på tidspunktet for deres fratreden.
- 49 Derfor bør det undersøges, om institutionen i mangel af subrogation lovligt kan gøre ligestillingen betinget af, at sagsøgerne godtgør den de arbejdsgiverbidrag til den socialsikring, der er indbetalt til den belgiske pensionsordning, ved at indbetale det tilsvarende beløb.
- 50 Retten fastslår, at institutionen ved sin handlemåde bl.a. har haft til hensigt at undgå forskelsbehandling mellem de midlertidigt ansatte, som forlader institutionen efter at være blevet udnævnt til tjenestemænd, og de midlertidigt ansatte, der forlader institutionen uden at være udnævnt til tjenestemænd. Den tjenestemand, der forlader institutionen og lader den indtræde i sine rettigheder over for sin tidligere pensionskasse, bevarer nemlig ingen rettigheder i forhold til den nationale pensionsordning, mens den midlertidigt ansatte, der står i sagsøgernes situation, og som forlader institutionen, bevarer sine rettigheder over for den nationale pensionsordning, da han ikke kan lade institutionen indtræde i sine rettigheder.
- 51 Ved at anmode sagsøgerne om at tilbagebetale arbejdsgiverandelen af de til den belgiske pensionsordning indbetalte socialbidrag har sagsøgte ønsket at undgå, at de får en dobbelt fordel. Denne handlemåde kan ikke betragtes som stridende mod vedtægtens regler. Den er ej heller i strid med princippet om ligebehandling af tjenestemænd. I øvrigt kan det ikke kræves af institutionen, at den for samme

tjenesteperiode tilbagelagt af en ansat indbetaler bidrag såvel til den nationale pensionsordning som til Fællesskabernes pensionsordning.

- 52 Retten finder derfor ikke, at institutionen ved at kræve, at sagsøgerne tilbagebetaler den arbejdsgiverandel, den har indbetalt til den belgiske pensionsordning, har tilsidesat nogen vedtægtsbestemmelse. Institutionen har ikke begået nogen fejl, da det ikke er uberettiget at kræve beløbet tilbagebetalt, og den har ikke overtrådt princippet om ligebehandling af tjenestemænd og øvrige ansatte.
- 53 Som følge heraf bør sagsøgernes første og andet anbringende ligeledes forkastes, for så vidt de vedrører denne del af den anfægtede afgørelse.
- 54 Det fremgår af ovenstående, at det første og andet anbringende ikke kan lægges til grund.

Tredje anbringende om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 24

Parternes argumenter

- 55 Sagsøgerne vil hente støtte i det argument, at Rådet fejlagtigt har indbetalt socialbidrag til den belgiske pensionsordning, og hævder på det grundlag, at sagsøgte efter at have fået bragt deres vedtægtsmæssige forhold i orden ved afgørelsen af 27. juli 1990 over for de kompetente myndigheder burde have krævet de fejlagtigt indbetalte beløb tilbagebetalt. Under alle omstændigheder havde administrationen, også selv om det tilkom sagsøgerne at føre en sådan sag, været forpligtet til at bistå dem med at føre sagen.

- 56 Sagsøgte har på ny bestridt, at de omtvistede bidrag er indbetalt med urette, og at sagsøgernes vedtægtsmæssige situation er blevet »bragt i orden«, således at der ikke er grundlag for at kræve tilbagebetaling af noget beløb, der ikke burde være betalt. Under alle omstændigheder, tilføjer sagsøgte, finder vedtægtens artikel 24 ikke anvendelse i denne sag, hvor det ikke er tredjemand, der har handlet i strid med sagsøgernes interesser, men hvor selve institutionen hævdes at have fejlet.

Retten's bemærkninger

- 57 Retten skal påpege, at Rådet, som nævnt ovenfor, ved at indbetale de i den belgiske pensionsordning fastsatte socialbidrag alene fulgte vedtægtens bestemmelser på dette område, dvs. vilkårenes artikel 70, således at der ikke på nogen måde kan være tale om at kræve med urette indbetalte beløb tilbagebetalt. Følgelig er administrationen på ingen måde forpligtet til i medfør af vedtægtens artikel 24 at træffe foranstaltninger eller indlede retsforfølgning med henblik herpå.
- 58 I øvrigt fremgår det af fast retspraksis, at den pligt til at yde bistand, der er omhandlet i vedtægtens artikel 24, er en pligt, som institutionen har til at beskytte tjenestemænd mod tredjemands handlinger og ikke mod institutionens egne handlinger, idet kontrollen med disse henhører under andre vedtægtsbestemmelser (jf. Domstolens dom af 17.12.1981, sag 178/80, Bellardi-Ricci mod Kommissionen, Sml. s. 3187, af 25.3.1982, sag 98/81, Munk mod Kommissionen, Sml. s. 1155, og af 9.12.1982, sag 191/81, Plug mod Kommissionen, Sml. s. 4229). Men i den foreliggende sag støtter sagsøgerne sig, når de påberåber sig vedtægtens artikel 24, netop på en påstået fejl fra administrationens side, som går ud på, at den med urette har indbetalt socialbidrag til den nationale pensionsordning.
- 59 Det følger af ovenstående, at sagsøgernes tredje anbringende ligeledes vil være at forkaste.

Fjerde anbringende om overtrædelse af vilkårenes artikel 39

Parternes argumenter

- 60 Sagsøgerne har for det første gjort gældende, at administrationen ikke har støttet sin afgørelse på en retsforordning og ikke har begrundet den i overensstemmelse med vedtægtens artikel 25. For det andet hævder de, at udtrædelsesgodtgørelsen i henhold til vilkårenes artikel 39 kun kan nedsættes med de betalinger, der på den ansattes udtrykkelige anmodning er ydet i henhold til vilkårenes artikel 42.
- 61 Sagsøgte har hertil svaret, at selv om det i vilkårenes artikel 39 kræves, at udtrædelsesgodtgørelsen nedsættes med de betalinger, der eventuelt er ydet i henhold til artikel 42, udelukker dette ikke, at udtrædelsesgodtgørelsen kan nedsættes med andre beløb. Da der her er tale om et undtagelsestilfælde, burde Rådet have søgt en pragmatisk løsning for at undgå, at sagsøgerne ville få uberettigede fordele. Endvidere tager den valgte løsning hensyn til formålet med udtrædelsesgodtgørelsen, som alene er en tilbagebetaling af lønmodtager- og arbejdsgiverbidragene til pensionsordningen.

Rettenes bemærkninger

- 62 Med hensyn til argumentet om manglende overholdelse af den i vedtægtens artikel 25 fastsatte begrundelsespligt finder Retten, at begrundelsen i den anfægtede afgørelse dels giver sagsøgerne de oplysninger, der er tilstrækkelige til at fastslå, om afgørelsen er rigtig, dels muliggør den judicielle kontrol. Dette argument må således forkastes.
- 63 Med hensyn til argumentet om overtrædelse af vilkårenes artikel 39 konstaterer Retten, at den pågældende artikel i modsætning til, hvad sagsøgerne hævder, ikke fastsætter, at en udtrædelsesgodtgørelse kun kan nedsættes med betalinger ydet i medfør af vilkårenes artikel 42.

- 64 Som nævnt ovenfor havde sagsøgte faktisk et tilgodehavende hos sagsøgerne, dels i form af de bidrag, de skulle have betalt i deres tjenesteperiode, såfremt de havde været ansat midlertidigt, dels i form af den arbejdsgiverandel, institutionen havde indbetalt til den belgiske pensionsordning i samme periode.
- 65 Ingen vedtægtsmæssig eller anden bestemmelse forbød administrationen at modregne de to tilgodehavender, der er tale om, i sagsøgernes tilgodehavender, da begge tilgodehavender havde sikker hjemmel, var forfaldne og klare.
- 66 Følgelig overtrådte sagsøgte ikke vedtægtens bestemmelser ved at trække sit tilgodehavende fra udtrædelsesgodtgørelsen til sagsøgerne, hvorfor også det fjerde anbringende må forkastes.
- 67 Det fremgår af samtlige ovenstående betragtninger, at sagsøgte vil være at frifinde.

Sagens omkostninger

- 68 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte bærer institutionerne dog selv deres egne omkostninger, jf. reglementets artikel 88.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Fjerde Afdeling)

- 1) Sagsøgte frifindes.
- 2) Hver part bærer sine omkostninger.

García-Valdecasas

Schintgen

Briët

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 30. juni 1992.

H. Jung
Justitssekretær

R. García-Valdecasas
Afdelingsformand